

Arrest

nr. 325 155 van 16 april 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. DE MOT
Bevrijdingslaan 232
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 2 december 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 november 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 12 februari 2025.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 april 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van Mr. A. HAEGEMAN, die loco Mr. N. DE MOT verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekende partij, die verklaart van Palestijnse afkomst te zijn uit Gaza, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)” van 19 november 2024 waarbij haar huidig tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekende partij naar aanleiding van haar huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het

Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Het eerste beschermingsverzoek van verzoekende partij, ingediend op 31 december 2020, werd door het CGVS op 20 april 2021 niet-ontvankelijk verklaard. Verzoekende partij ging in beroep tegen deze beslissing. Op 28 maart 2022 vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de beslissing van het CGVS omdat ze – gelet op de ernstige, precaire situatie in Griekenland - oordeelde dat een verder en gedegen onderzoek van de situatie van verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland aangewezen was.

Na een heronderzoek verklaarde het CGVS op 13 oktober 2022 het eerste beschermingsverzoek van verzoekende partij opnieuw niet-ontvankelijk. Zij ging in beroep tegen deze beslissing. De Raad heeft het beroep van verzoekende partij verworpen in zijn arrest nr. 290 478 van 19 juni 2023.

Op 4 december 2023 diende verzoekende partij een tweede verzoek om internationale bescherming in, dat op 19 november 2024 opnieuw niet-ontvankelijk verklaard werd door het CGVS wegens een gebrek aan nieuwe elementen. Dit vormt de bestreden beslissing die thans voorligt.

In het kader van haar huidig verzoek herhaalt verzoekende partij dat zij in Griekenland moeilijkheden had om werk te vinden, dat zij zonder huisvesting viel, dat de leefomstandigheden moeilijk waren in Griekenland, dat zij er geen recht had op arbeidsbemiddeling of het verkrijgen van lessen of opleidingen, dat haar Griekse verblijfsvergunning ondertussen vervallen is. Zij verklaarde tevens dat zij op 20.08.2023 vanop afstand huwde. Begin december 2023 kwam haar echtgenote samen met haar moeder in België aan. Zij verzochten, net als verzoekende partij, op 4 december 2023 om internationale bescherming. Haar echtgenote is momenteel zwanger. Zij vreest bij terugkeer naar Griekenland met haar echtgenote en hun toekomstig kind op straat te belanden.

Ter staving van haar tweede verzoek legt verzoekende partij verschillende identiteitsdocumenten en paspoorten van haarzelf en die van haar familieleden neer, evenals haar huwelijksakte, haar UNRWA-kaart, documenten inzake haar AMKA (nummer van de sociale zekerheid) en AFM (fiscaal registratienummer), haar 9-bis aanvraag tot regularisatie in België, een psychologisch attest van 21.03.2024 waarin zij aangeeft stress, angst en slaapproblemen te hebben, een USB met diverse identiteitsdocumenten, foto's en video's van de oorlogsomstandigheden in Gaza.

De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoekende partij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3. De Raad herinnert eraan dat verzoekende partij reeds een internationale beschermingsstatus heeft verkregen in Griekenland en dat in casu wordt vermoed dat zij geen nood heeft aan internationale bescherming in België, precies omdat zij reeds internationale bescherming geniet in een ander land. Er liggen geen elementen voor waaruit kan blijken dat verzoekende partij niet langer over de beschermingsstatus geniet in Griekenland.

Uit de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) blijkt dat de verleende beschermingsstatus onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). De bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° berust inderdaad bij het Commissariaat-generaal, doch eens hieraan is voldaan, het aan de verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk toekomt om aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Het komt aldus aan verzoekster zelf en niet aan het Commissariaat-generaal toe om het bewijs te leveren dat zij in Griekenland niet langer internationale bescherming geniet. Verzoekster blijft hier echter in gebreke.

Waar een vorig verzoek werd afgewezen omdat een andere lidstaat reeds een internationale beschermingsstatus heeft verleend, moeten de nieuwe elementen of feiten, gelet op wat voorafgaat, aldus verband houden met de situatie van de verzoekster in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend en die de verdere toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op verzoeksters specifieke omstandigheden verhinderen.

4. Beide partijen brengen actuele landeninformatie bij waaruit blijkt dat er in Griekenland sprake is van een zeer precaire situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met "alle gegevens van de zaak" (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk

op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terecht komt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

5. Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt dus o.a. dat de situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Griekenland verslechterd is en erg precair is. Dit is o.a. het gevolg van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in erg moeilijke en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot onder meer socio-economische en medische hulp.

5.1. Verzoekende partij is niet akkoord met de commissaris-generaal waar hij oordeelt dat in hoofde van verzoekende partij geen bijzondere procedurele noden worden vastgesteld. Zij zet uiteen dat de verwerende partij geen rekening houdt met haar psychologische toestand en het medisch attest van 21 maart 2024 voorgelegd door haar in het kader van huidig verzoek waarin door een psychotherapeut van het opvangcentrum te Kapellen wordt gesteld dat verzoekende partij stress, angst en slaapproblemen ervaart.

Met haar betoog gaat verzoekende partij echter voorbij aan de motieven van de bestreden beslissing waarin op goede gronden als volgt wordt geoordeeld: “U overhandigde een summier psychologisch attest d.d. 21.03.2024 waarin wordt gesteld dat u stress, angst en slaapproblemen ervaart. De waarde van dit psychologisch attest is echter nihil aangezien u zelf aangeeft dat u louter éénmaal bij een psycholoog langsging om dit attest te bekomen om zo uw asielprocedure sneller te doen verlopen (CGVS 2e VIB, p. 5). U geeft ook aan dat u de druk en stress die u ondervindt en het piekeren niet als problematisch ervaart (CGVS 2e VIB, p. 4-5). Bijgevolg kan hieruit niet besloten worden dat u enige bijzondere procedurele noden zou hebben, noch dat u niet in staat zou zijn om uw verklaringen in onderhavige procedure te kunnen uiteenzetten. Dat uw advocaat aangeeft dat u wel degelijk psychologische problemen ervaart, is in tegenspraak met uw eigen verklaringen en wordt niet objectief gestaafd (CGVS 2e VIB, p. 14).”

Uit het voormeld attest blijkt dat verzoekende partij last heeft van stress en angst omwille van de onzekere situatie in België en omwille van de feiten die verzoekende partij onderweg en in Griekenland zou hebben meegemaakt. Verzoekende partij laat na concreet te duiden waarom er door stress, angst en slaapproblemen bijzondere procedurele noden in haar hoofde zouden bestaan. In dit verband dient opgemerkt dat iedere verzoeker blootstaat aan een zekere vorm van stress tijdens de persoonlijke onderhouden, doch dit doet geen afbreuk aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen. Daarnaast leest de Raad in de vragenlijst “bijzondere procedurele noden” in hoofde van verzoekende partij van 6 december 2023 (adm. doss., stuk 7) dat zij op de vraag “Zijn er volgens u bepaalde elementen of omstandigheden die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken?” duidelijk “neen” antwoordde. Voorts kan uit het door verzoekende partij neergelegde medische attest niet worden afgeleid dat zij niet bij machte zou zijn om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de asielprocedure deel te nemen. Niets wijst erop dat de mentaal-psychologische toestand van verzoekende partij tijdens het gehoor dermate verstoord was dat het een serene en objectieve behandeling van het dossier onmogelijk heeft gemaakt of dat zij nood had aan bijkomende specifieke steunmaatregelen.

De commissaris-generaal heeft dan ook terecht geoordeeld dat er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat de rechten van verzoekende partij gerespecteerd zijn evenals dat verzoekende partij in de gegeven omstandigheden kon voldoen aan haar verplichtingen.

5.2. Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoekende partij na het verkrijgen van de vluchtelingenstatus ook een Griekse verblijfsvergunning ontvangen heeft, maar deze is op 12 juli 2023 vervallen (AD, 1ste VIB, map met documenten; Griekse verblijfsvergunning verzoekende partij, stuk 7a). In zoverre verzoekende partij in het verzoekschrift betoogt dat de commissaris-generaal de geldigheid van haar Griekse documenten niet zou onderzocht hebben, dient opgemerkt dat hoewel in de bestreden beslissing geen expliciete melding wordt gemaakt van verzoekers vervallen verblijfstitel, verwijst de commissaris-generaal uitgebreid naar de landeninformatie met betrekking tot de afgifte/het hernieuwen van het verblijfstitel in Griekenland wat in casu relevant is voor verzoekers situatie. Dat haar verblijfstitel op heden vervallen is vergt niet veel onderzoek aangezien dit uit de door haarzelf neergelegde kopie van haar verblijfstitel eenvoudig kan worden vastgesteld (AD, 1ste VIB, map met documenten; Griekse verblijfsvergunning verzoekende partij, stuk 7a).

Uit de door beide partijen verstrekte informatie blijkt dat de hernieuwing en/of de verlenging van een ADET van begunstigden van een internationale beschermingsstatus die vanuit een andere lidstaat van de Europese Unie naar Griekenland terugkeren uiterst moeilijk is en enkele maanden of zelfs meer dan een jaar kan duren. Als de ADET vervalt, wordt de AFM automatisch gedeactiveerd waardoor een risico ontstaat dat een individu bepaalde rechten verliest, zoals uitkeringen verbonden aan tewerkstelling dan wel werkloosheid.

Het al dan niet hebben van een geldige ADET is dus een belangrijke factor voor de beoordeling van het risico voor begunstigden van een internationale beschermingsstatus in Griekenland om dakloos te worden of om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. Het ontbreken ervan dient in aanmerking te worden genomen bij een toekomstgerichte beoordeling van de te verwachten

levensomstandigheden van verzoekende partij als persoon die internationale bescherming geniet bij terugkeer naar Griekenland. Tevens blijkt uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier zeer duidelijk dat de situatie voor statushouders in Griekenland dermate precair is dat het voor een begunstigde van internationale bescherming wiens ADET is vervallen, naast een zekere mate van zelfredzaamheid en de afwezigheid van bijzondere kwetsbaarheden, ook noodzakelijk is dat hij beschikt over middelen, een netwerk of andere ondersteuning om, in afwachting van de verlenging van zijn Griekse verblijfsdocumenten, het hoofd te kunnen bieden aan de moeilijkheden waarmee hij na zijn terugkeer naar Griekenland tijdens deze wachtperiode te maken kan krijgen wat betreft de toegang tot de gezondheidszorg, de arbeidsmarkt, de sociale bijstand en de huisvesting.

Er moet bijgevolg worden nagegaan of verzoekende partij beschikt over middelen, een netwerk of andere ondersteuning om, in afwachting van de verlenging van haar Griekse verblijfsdocumenten, het hoofd te kunnen bieden aan de moeilijkheden waarmee zij na haar terugkeer naar Griekenland tijdens deze wachtperiode te maken kan krijgen. De commissaris-generaal stelt in de bestreden beslissing op goede gronden vast dat verzoekende partij een zelfredzaam persoon is. Zo blijkt verzoekende partij in België immers in staat om de Nederlandse taal te leren, om haar rijbewijs te behalen, om een cursus koeltechnieken te volgen en om reeds twee en een half jaar te kunnen werken (2de VIB, NPO, p. 6). Bovendien is haar familie nog steeds bereid om haar in uiterste nood financieel bij te staan (2de VIB, NPO, p. 6-7 en 12). Haar opmerking in het verzoekschrift dat alle bijstand van haar familie een lening betrof doet geen afbreuk aan de vaststelling dat zij ingeval van nood wel degelijk op de financiële steun van haar familie kon rekenen. In haar eerste verzoek werd bovendien reeds uiteengezet dat verzoekende partij - als volwassen jongeman die middelbaar onderwijs genoot (Verklaring 1e VIB DVZ, vraag 11) - reeds van november 2019 tot december 2020 in Griekenland wist te overleven zonder de fysieke aanwezigheid van haar familie (1ste VIB, NPO, p. 3-5). Niettegenstaande dat zij in Griekenland eerder beperkte stappen heeft gezet om haar rechten te laten gelden, kon hieruit evenwel besloten worden dat zij in staat bleek om de van haar te verwachten stappen te zetten. Zo slaagde zij er immers wel al eens in om werk te vinden (1ste VIB, NPO, p. 6-7 en 14-15), bleek zij in staat om IOM en UNRWA (sic) te raadplegen (1ste VIB, NPO, p. 10, 11, 14 en 18), en klaagde zij reeds een aanval aan bij de politie (1ste VIB, NPO, p. 13). Uit bovenstaande blijkt dat verzoekende partij over voldoende zelfstandigheid en ondersteuning beschikt om het hoofd te kunnen bieden aan de moeilijkheden waarmee zij na haar terugkeer naar Griekenland tijdens deze wachtperiode te maken kan krijgen.

Verzoekende partij brengt in haar verzoekschrift geen elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de voorgaande vaststellingen. Deze blijven derhalve onverminderd overeind.

Er liggen in casu ook geen specifieke elementen voor waaruit in hoofde van verzoekende partij een bijzondere kwetsbaarheid kan blijken die haar bij een terugkeer naar Griekenland zou blootstellen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest of die haar zouden verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland. Derhalve maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat zij omwille van haar psychologische problemen (zie supra) over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland. Uit het voorgelegd attest met summiere inhoud aangaande verzoekers gezondheidsklachten kan niet afgeleid worden dat verzoekende partij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zal verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland of die belangrijke gevolgen zouden hebben voor haar zelfstandig functioneren. In de mate verdere psychologische opvolging noodzakelijk is, toont verzoekende partij niet aan dat zij in Griekenland geen toegang zal hebben tot eventuele benodigde psychologische ondersteuning. Het komt verzoekende partij toe, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, om in concreto aan te tonen dat zij haar rechten en voordelen niet zou kunnen laten gelden in Griekenland. Bij gebrek aan effectieve pogingen hiertoe blijft zij manifest in gebreke.

Verzoekende partij brengt in haar verzoekschrift geen elementen bij die hier anders over doen denken. Een algemene verwijzing, waarbij dienaangaande naar algemene landeninformatie wordt verwezen, naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoekende partij in gebreke blijft.

Verzoekende partij toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat haar situatie door onzekerheid of een verslechtering van haar levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat zij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Ze toont niet aan dat zij bij een terugkeer naar Griekenland persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

De verzoekende partij kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes

om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht al komen. Zij maakt niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij Griekenland heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Griekse grondgebied te worden toegelaten. Verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Griekenland werd verleend, kan stellen. De stelling dat de verzoekende partij in geval van terugkeer naar Griekenland zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat de verzoekende partij aantoont dat zij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

5.3. In zoverre verzoekende partij er op wijst dat haar partner een erkend vluchteling is en zij zich op de eenheid van het gezin beroept, dient opgemerkt dat elk verzoek om internationale bescherming op zijn eigen merites moet worden beoordeeld. Het feit dat de echtgenote van verzoekende partij hier in België de vluchtelingenstatus gekregen heeft, brengt niet automatisch met zich mee dat de verzoekende partij zelf nood heeft aan internationale bescherming. Het doel van de asielprocedure is immers niet om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te horen bevestigen doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolgingen in het land van herkomst/gewoonlijk verblijf omwille van één van de in het Verdrag van Genève vermelde gronden of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van een terugkeer ernaartoe, quod non in casu zoals blijkt uit wat voorafgaat.

6. Bijgevolg lijkt de verzoekende partij geen nieuwe elementen aan te brengen noch lijken er nieuwe feiten aan de orde te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat ze in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

8. De middelen van verzoekende partij lijken ongegrond.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De commissaris-generaal is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 7 april 2025 staat het volgende vermeld:

“De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen.

VzP is het niet eens met de analyse van de Raad. Het gegeven dat ze familie in België heeft die haar zouden moeten helpen bij het zich staande kunnen houden is een onterechte redenering. Een van haar kinderen heeft verblijfsrecht in België en zij probeert nu via de 9bis-procedure hier verblijfsrecht te bekomen maar hierop is nog geen antwoord gekomen, zodoende behoudt ze haar belang in deze. Ze komt uit Griekenland al een tijd geleden, waar ze geen bescherming kreeg. Inmiddels is ze van op afstand gehuwd met iemand uit Gaza. Er zou een heronderzoek moeten gebeuren vanuit Griekenland, maar het CGVS doet geen moeite om de actualiteit van haar status in Griekenland na te gaan.”

5. De verzoekende partij brengt ter terechtzitting, met voormelde argumentatie, geen dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 11 februari 2025.

5.1. Waar een vraag tot horen als doel heeft om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke grond(en) van de beschikking men het niet eens is en waarom, gaat verzoekende partij hieraan geheel voorbij en blijft zij desbetreffend manifest in gebreke. Verzoekende partij gaat immers niet, laat staan concreet in op de inhoud van de beschikking. Ze beperkt zich daarentegen hoofdzakelijk tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en reeds aangehaalde argumenten, elementen waarmee reeds terdege rekening werd gehouden en waarop werd ingegaan. Ze laat daarbij evenwel na te repliceren op hetgeen hierover in de beschikking concreet wordt vastgesteld.

Door ter terechtzitting louter te stellen dat zij het niet eens is met de redenering van de Raad en dat zij de redenering dat ze familie in België heeft die haar zouden moeten helpen om zich staande te houden onterecht vindt, slaagt verzoekende partij er niet in om de motieven in voornoemde beschikking onderuit te halen. Zij gaat geenszins concreet in op onderstaande motieven uit de beschikking: *“Er moet bijgevolg worden nagegaan of verzoekende partij beschikt over middelen, een netwerk of andere ondersteuning om, in afwachting van de verlenging van haar Griekse verblijfsdocumenten, het hoofd te kunnen bieden aan de moeilijkheden waarmee zij na haar terugkeer naar Griekenland tijdens deze wachtperiode te maken kan krijgen. De commissaris-generaal stelt in de bestreden beslissing op goede gronden vast dat verzoekende partij een zelfredzaam persoon is. Zo blijkt verzoekende partij in België immers in staat om de Nederlandse taal te leren, om haar rijbewijs te behalen, om een cursus koeltechnieken te volgen en om reeds twee en een half jaar te kunnen werken (2de VIB, NPO, p. 6). Bovendien is haar familie nog steeds bereid om haar in uiterste nood financieel bij te staan (2de VIB, NPO, p. 6-7 en 12). Haar opmerking in het verzoekschrift dat alle bijstand van haar familie een lening betrof doet geen afbreuk aan de vaststelling dat zij ingeval van nood wel degelijk op de financiële steun van haar familie kon rekenen. In haar eerste verzoek werd bovendien reeds uiteengezet dat verzoekende partij - als volwassen jongeman die middelbaar onderwijs genoot (Verklaring 1e VIB DVZ, vraag 11) - reeds van november 2019 tot december 2020 in Griekenland wist te overleven zonder de fysieke aanwezigheid van haar familie (1ste VIB, NPO, p. 3-5). Niettegenstaande dat zij in Griekenland eerder beperkte stappen heeft gezet om haar rechten te laten gelden, kon hieruit evenwel besloten worden dat zij in staat bleek om de van haar te verwachten stappen te zetten. Zo slaagde zij er immers wel al eens in om werk te vinden (1ste VIB, NPO, p. 6-7 en 14-15), bleek zij in staat om IOM en UNRWA (sic) te raadplegen (1ste VIB, NPO, p. 10, 11, 14 en 18), en klaagde zij reeds een aanval aan bij de politie (1ste VIB, NPO, p. 13). Uit bovenstaande blijkt dat verzoekende partij over voldoende zelfstandigheid en ondersteuning beschikt om het hoofd te kunnen bieden aan de moeilijkheden waarmee zij na haar terugkeer naar Griekenland tijdens deze wachtperiode te maken kan krijgen. Verzoekende partij brengt in haar verzoekschrift geen elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de voorgaande vaststellingen. Deze blijven derhalve onverminderd overeind.”*

Zoals ook reeds in de beschikking gesteld werd, brengt het loutere feit dat verzoekende partij familielid is van een persoon die in België erkend werd als vluchteling niet automatisch met zich mee dat de verzoekende partij internationale bescherming dient te krijgen in België. Elk verzoek om internationale bescherming moet op zijn eigen merites worden beoordeeld. De asielpprocedure heeft als opzet internationale bescherming te verlenen aan personen die in hun land van herkomst een vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin koesteren of er een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, of zoals *in casu* na te gaan of de verzoekende partij zich in de Europese lidstaat die haar reeds internationale bescherming verleende, *in casu* Griekenland, niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend. Het feit dat zij momenteel ook een procedure 9bis heeft lopen, verandert daar niets aan aangezien dit een aparte procedure betreft die losstaat van de toekenning van internationale bescherming.

Waar zij ten slotte nog aanhaalt dat het CGVS de actualiteit van haar status niet nagegaan zou zijn, blijkt uit de beschikking duidelijk dat aan verzoekende partij in Griekenland de vluchtelingenstatus toegekend werd en dat uit niets blijkt dat deze op heden niet meer actueel zou zijn. Bovendien werd het feit dat haar Griekse verblijfsvergunning op heden vervallen is, uitgebreid besproken in de beschikking. Verzoekende partij brengt ter terechtzitting zoals reeds eerder gesteld niets bij dat deze argumentatie in een ander daglicht kan stellen.

De verzoekende partij doet voor het overige geen enkele dienstige poging om concreet en inhoudelijk op de in de beschikking gedane vaststellingen in te gaan. Ze beperkt zich tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen. De verzoekende partij kan met een dergelijk verweer de gronden van de beschikking geenszins ontkrachten of weerleggen.

6. Derhalve wordt, gelet op het voorgaande, geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 11 februari 2025 opgenomen grond. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend vijfentwintig door:

M. RYCKASEYS,	kamervoorzitter,
M. HEIRBAUT,	toegevoegd griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

M. HEIRBAUT	M. RYCKASEYS
-------------	--------------